

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1420/2020
17.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милана Пајића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из 246 став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Пајића, адвоката Миљана Тимотијевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 719/19 од 28.02.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 513/20 од 07.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Пајића, адвоката Миљана Тимотијевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 719/19 од 28.02.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 513/20 од 07.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 719/19 од 28.02.2019. године окривљени Милан Пајић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. Кривичног законика па му је суд за кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног законика утврдио казну затвора у трајању од 4 године, а за кривично дело из члана 348. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, казну затвора у трајању од 2 године и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 5 година, у коју се окривљеном урачунава и време које је провео у притвору, као и на мери забране напуштања стана уз електронски надзор.

Истом пресудом на основу члана 246. став 7. и 348. став 6. све у вези члана 87. Кривичног законика окривљеном су изречене мере безбедности одузимања предмета наведених у изреци побијане пресуде, док је на основу члана 91. и 92. Кривичног законика окривљеном изречена мера одузимања имовинске користи наведене у изреци пресуде.

Сходно члану 261., 262. и 264. ЗКП окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка с тим што ће о висини истих суд одлучити накнадно посебним решењем.

Одлучујући о жалби бранилаца окривљеног Милана Пајића, Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 513/20 од 07.10.2020. године исту делимично усвојио, и то само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеном Милану Пајићу за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, задржао казну затвора у трајању од 4 године и претходно утврдио за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, па је окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, у коју се окривљеном урачунава време проведено у притвору, као и на мери забране напуштања стана уз електронски надзор односно до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне затвора. У преосталом делу жалба бранилаца окривљеног, одбијена је као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Милана Пајића, адвокат Миљан Тимотијевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине у целости или делимично нижестепене пресуде или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде, у целини или делимично, преиначи, као и да одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Пајића, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Милана Пајића у захтеву за заштиту законитости истиче да из изреке правноснажне првостепене пресуде у погледу кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је између осталог окривљени оглашен кривим, не произилази узрочно последична веза између радњи окривљеног и наступеле последице кривичног дела, што је према наводима захтева, битан елемент кривичног дела и обавезан елемент осуђујуће пресуде.

Изложени наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су по оцени Врховног касационог суда неосновани, из следећих разлога:

Кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају, или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Како из чињеничног описа радње извршења кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, утврђеног у изреци првостепене пресуде произилази да је окривљени Милан Пајић, кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ извршио једном од алтернативно предвиђених радњи извршења овог кривичног дела, тако што је у време и на месту, ближе означеном у изреци правноснажне пресуде „... неовлашћено ради продаје држао супстанцу која је проглашена за опојну дрогу и то осушене делове биљке *cannabis*, која садржи ТХЦ у количини већој од 0,3 %, укупне нето масе 9769,52 грама...“, на начин описан у изреци пресуде, коју су, поред осталог, приликом претресања стана пронашли полицијски службеници, то по налажењу Врховног касационог суда изрека првостепене пресуде садржи сва битна законска обележја кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је, између осталог, окривљени у овом кривичном поступку правноснажно оглашен кривим и осуђен.

Имајући у виду напред наведено, као и да последица није елемент бића кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, Врховни касациони суд налази да нижестепени судови нису на штету окривљеног учинили повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног.

Даље, бранилац у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП учињену приликом доношења одлуке на основу члана 91. и 92. КЗ. Међутим, истакнуту повреду закона, бранилац образлаже оспоравањем чињеничних утврђења суда у погледу тога да ли је новац који је одузет од окривљеног стечен кривичним делом, чиме заправо, као и наводима захтева којима полемише са оценом изведених доказа, указује на повреду члана 440. ЗКП, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту

законитости окривљеном преко браниоца, због чега се Врховни касациони суд се у оцену ових навода, није упуштао.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац истиче и повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП. Међутим, како у конкретном случају није ни могло доћи до истакнуте повреде закона, обзиром да према изреци правноснажне пресуде, суд није уопште одлучивао о имовинскоправном захтеву, док је мера одузимања имовинске користи прибављене извршењем прописане и изречене окривљеном применом Кривичног законика, Врховни касациони суд у оцену те повреде није упуштао, обзиром да суд о правним питањима из наведене процесне одредбе није ни одлучивао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић